

tjenester af og til. Jeg skal give ham et Vink, saa han bliver medgørlig. — Kan I forlange mere?»

Der var det Gran af Sandhed i hans Skryderi, at han virkelig stod i en Slags Forbindelse med Obersten. Den foregivne Mangemillionær, Plantageejer og »Direktør« drev nemlig stadig en beskeden Kommissionsforretning, ihvorvel han aldrig selv vilde være ved det, og hans Familje var saa skikkelig derfor at lade uvidende derom. Blandt andet var han Agent for et engelsk Firma i Jern- og Staaldragere, og i denne Egenskab fremstillede han sig regelmæssigt et Par Gange om Aaret for Obersten med sin Priskurant.

Et Par Dage efter Samtalen med Ivan søgte han paany sin Kunde. Efter at have maattet vente en halv Time ude i Forstuen fik han Foretræde og traf Obersten i fortræffeligt Lune, stærkt blussende efter Frokosten.

Den gamle Militær gav sig ugenert til at le ved Synet af den lille grimme Jøde, der gjorde sin Indtrædelse i graa Gamascher, med Cylinderhatten og et Par sammenlagte Handsker i den løftede Haand saadan som Adelsmændene paa et Provinsteater.

»Se Goddag — har vi Dem nu der igen!« sagde han og satte sig ved Skrivebordet uden at byde den anden Plads. »Hvordan staar det til, min gode Ørkenvandrer?»

Hr. Delft satte sin blaalige Monocle for Øjet